

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XIV. ročník, číslo 10 – říjen 2008

MATOUŠ 9,36-10,8

Mt 9,36-10,8; písně 690, 360

Milí bratři a sestry,

práce je v tomto světě až nad hlavu a těch, kteří by byli ochotni a schopni ji vykonat je zoufalý nedostatek. Co s tím? Slyšíme Ježíšovo řešení: *Proste proto Pána žně ať vyšle dělníky na svou žeň!* Hned tu máme první krok. Modlitba. Prosbu o Boží vedení. Vždyť to není naše žeň, ale Pánova žeň!

Jestliže v hledání co dělat byl první pohled nasměrován k Bohu (naše modlitba), pak druhý pohled musí být nasměrován k lidem okolo nás. Ježíš *viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.* Tak, jako pokorně očekáváme, co po nás chce Bůh, tak právě tak pokorně je potřeba dívat se na lidi kolem nás a hledat, co potřebují. Ne jim s naprostou samozřejmostí nabízet to, co jsme poznali byť jako naprosto skvělé, protože pro ně to možná zas tak skvělé není.

Je svět okolo nás vysílený a skleslý jako ovce bez pastýře? Nemohu si pomoci, ale není. Svět okolo nás, tedy naši sousedé a známí – o kom z nich bychom to mohli s klidným svědomím říct, že je vysílený a skleslý jako ovce bez pastýře? Žijeme ve svobodné zemi, žijeme v blahobytu, o kterém se většině světa ani nezdá. A lidé si tohoto blahobytu užívají – vždyť kolik známe lidí, kteří by trpěli hladem, neměli kde bydlet...

Jenže – jak to bylo ve „Svaté zemi“ za časů Pána Ježíše? Válka žádná nebyla. Ani hlad, ani epidemie nějaké nemoci. Již od časů Heroda Velikého (to je ten, co chtěl zabít Ježíše hned po jeho

narození v Betlémě) je Palestina kvetoucí zemí, žijící z čilého obchodního ruchu. Obchodní karavany mezi Egyptem a zbytkem světa nemají kudy jinudy jít a z všemožných daní, cel a poplatků bohatne řada lidí. Římská svrchovaná moc připomíná přeci jen víc Brusel, než Moskvu. Stojí to nějaké peníze a jsou tu všemožná omezení, ale do běžného života řadových občanů se nijak výrazně nezasahuje. Náboženský život kvete, rabínské školy prvních dvou století našeho letopočtu budou ještě po staletí zdrojem inspirace pro židy po celém světě, protože se stanou základem Talmudu. Opět tu tedy žádné vysílení a skleslost Božího lidu nevidíme.

Co to tedy viděl Ježíš? *Viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.* Jak to?! Nu, není to tak složité. Ježíš viděl **zástupy** – tedy ty konkrétní lidi, kteří v tuto chvíli šli za ním. Ze souvislosti víme, o koho jde: učedníci Jana Křtitele, kteří se přišli zeptat na cosi ohledně pústu. Celník Matouš, kterého Ježíš povolal z jeho celnice a farizejové, kteří se hněvali, s kým že se to Ježíš stýká. Lidé z Jairova domu, kde Ježíš vzkřísil dvanáctiletou dívku, různí uzdravení nemocní a jejich přátelé a známí. Jen těch několik málo lidí bylo skutečně ztrápených, málo kdo z nich byl nějaký chudák a asi ani jeden z nich nebyl v takové situaci, že by trpěl hladem a neměl kde bydlet. Ti lidé byli unavení a ztrápení tady a teď. Teď zrovna je bolely nohy, protože celý den chodili s Ježíšem, dívali se, co dělá a poslouchali co říká. Čekali, že Ježíš promluví i do jejich života, pomůže jim s těmi jejich ceckem obyčejnými starostmi.

A Ježíš vidí, že právě tyhle docela obyčejné starosti člověka také trápí. A vidí, že tohle

je žeň, kterou je potřeba požit. Je potřeba ne zmisionářit svět, ale jít za těmi nejbližšími a pomoci jim v jejich trápení. Proto Ježíš vybral dvanáct lidí a poslal je za těmi nejbližšími. *Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechoďte; jděte raději ke ztraceným ovcím z lidu izraelského!* Za tím se ne skrývá nějaké pohrdání ne úplně pravověrnými Židy v Samaři či modlám obětujícími pohany. To je naprosto rozumné rozpoznání, že když někdo nepomáhá potřebným ve svém okolí, nemá moc smyslu, aby se vydával pomáhat trpícím někde ve světě.

To, k čemu Ježíš vyzývá své učedníky, k čemu je zmocňuje, to zní hrozně zvláště a vznešeně: *Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očistějte, demony vymítejte!* Nezapomínejme ale, že to jsou věci, ke kterým Ježíš oněm dvanácti také dal moc. Tohle bylo to, co lidi okolo Ježíše trápilo, a proto Ježíš své učedníky touto mocí vybavil. A zase jsme u toho pohledu okolo sebe, pohledu na lidi kolem nás a hledání, co vlastně trápí je. Jaká je bolest dnešní doby? Co nás vysiluje a nechává bloudit jako ovce bez pastýře? Jsou to snad nemoci, hlad a ďábelská pokušení? Nemyslím si to. Lékařská péče, věda a vzdělání vyřešilo mnoho z těchto problémů.

Když tak přemýšlím nad tím, co trápí svět okolo nás, tak mne napadá, že to je lidské sobectví. Myšlení typu: Co je mi po druhých a po jejich starostech. Já mám přeci svých starostí dost! Zavřu dveře a zamknu, zatáhnu okenice a mám klid. Je potřeba mít rád sám sebe, taky si trochu užít tohoto světa. Je to vidět na

dobrovolnických aktivitách. Pomáhají stále titíž lidé. Několik málo lidíček, které uvidíte na každé brigádě, kteří se vřdycky někde zapojí, pomohou, přiloží ruku ke společné práci. Většina ale jakoby vůbec neexistovala. Povzdechla si jedna maminka, jejíž syn chodil do fotbalového klubu, že o vožení fotbalistů na zápasy se starají dvě tři rodiny. Zbývajících deset se nikdy ani nezajímalo, jestli by také nemohli nějak pomoci, nikdy nenabídlí svoje auto.

Řekl jsem si, že se podívám, jak se na sobectví dívá Bible. Jak hodnotí takové lidi, co nemyslí na druhého, ale jen a jen na sebe. To, že je někdo sobec, to Bible vyjádří slovem „fil-autos“, tedy milující sebe sama. To je přesně to, co hledám, protože tuhle „soběstřednost“ vidím jako velikou bolest naší doby. A tak jsem hledal a s překvapením jsem zjistil, že to není v Bibli tak časté slovo. „Fil-autos“, tedy milující sebe sama se v Bibli vyskytuje jen jednou jedinkrát. Ani jednou ve Starém zákoně; a v Novém Zákoně ho apoštol Pavel použil v druhém listě Timoteovi. A pro nás je mimořádně zajímavá souvislost – Pavel totiž nevidí, že by takoví byli jeho současníci, ale že sobectví lidé se objeví „v posledních dnech“. Lidské sobectví, sebe-láska, soběstřednost – to jsou znamení konce světa.

Opakuji, že mne samotného překvapilo, když jsem tohle zjistil. Jestliže tedy sobectví, sebe-láska, soběstřednost jsou věci, které vidíme okolo sebe skutečně jako něco, co naši dobu trápí, co nás nějak poznamenává, pak jako křesťané v tom můžeme vidět i to, že doba trvání tohoto věku je pořádně nahnutá. Můžeme vidět, že pro nás víc než pro apoštoly platí Ježíšova slova:

Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské.

Když se Martina Luthera ptali, co by udělal, kdyby se doslechl, že Mesiáš už přichází,

řekl, že by šel a zasadil jablůnku. Chtěl tak posluchačům vysvětlit, že ani vědomí přicházejícího Božího království nás nesmí vytrhnout z práce pro tento svět. Že až do poslední chvíle je potřeba pracovat na tom, aby na tomto světě bylo mezi lidmi lépe. A jsme zase u toho, co udělal Ježíš, když viděl, že zástupy jsou *vysílené a skleslé jako ovce bez pastýře*. Vybavil své učedníky potřebnými schopnostmi a poslal je za těmi vysílenými a skleslými lidmi, aby jim pomohli.

A právě tak Ježíš vysílá i nás. Do tohoto světa plného lidského sobectví a neochoty posílá nás a dává nám sílu být jiní. Stále platí, že *„Žeň je velká, dělníků málo.“* Snadno můžeme mít pocit, že jsme na to vlastně v celém světě sami. V tomhle pocitu nejsme první. Prožil ho největší prorok Starého Zákona Eliáš. Také měl pocit, že už je úplně sám, kdo vlastně ještě bojuje za Hospodinovy věci. A nejen to – o jeho život usilovala i králova pohanská manželka Jezábel. A tento Eliáš (a opakuji – je to největší prorok a jedna z největších postav Starého Zákona) si dokonce přál zemřít, když měl pocit, že už je na všechno sám a že to prostě nezvládá. A Hospodin mu řekl,

že je tu ještě sedm tisíc dalších, kteří neuctívají modly tak, jak přikazovala Jezábel. Na celý národ to možná není nic moc – sedm tisíc lidí. *„Žeň je velká, dělníků málo.“* Ale Eliáš v tom alespoň není sám.

Ani my v tom nejsme sami. Odhaduje se, že k církvi se u nás aktivně hlásí asi pět procent obyvatelstva. To zní hrozně – pět procent! Každý dvacátý, taková hrstička! Jenže – to je v naší zemi pět set tisíc lidí. Jsme na tom lépe, než Eliáš. Více než sedmdesátkrát lépe! Tahle Ježíšova slova o vyslání Ježíšových učedníků *ke ztraceným ovcím z lidu izraelského* i v našem národě slyší tisíce lidí. Vidíme, že spíš statisíce, než tisíce. Statisíce lidí si připomínají, že i je, právě tak, jako nás, Pán Ježíš vysílá ke ztraceným ovcím toho našeho lidu. Že i nás Ježíš vysílá, abychom v tomto světě něco udělali proto, aby v něm bylo lépe. Abychom bojovali proti lidskému sobectví i všemu dalšímu zlu, co ho jen v tomto světě je. Nemusíme se bát, i když je toho zla v našem světě tolik. Nejsme sami a zas tak málo nás není.

A i kdybychom tady stáli docela sami, není proč mít strach. Království nebeské se přiblížilo!

Amen

(Biblická úvaha Jaroslava Pechara na zahájení schůze staršovstva 13.10.2008)

7. října se narodil
Kateřině a Janu Zvánovcovým
syn Metoděj

ROZHOVOR S JAROSLAVEM PECHAREM

Jarda je ve Strmilově v duchovní službě již jedenáct let. Když se započítá náhradní vojenská služba, kterou absolvoval na místním obecním úřadě, tak je to více než dvánáct let. Zůstala za ním hluboká brázda, ale trochu jiná, než si asi původně představoval. Nejvíce si cení toho, že se mu podařilo udržet kontakt s většinou společností bez ohledu na její nechuť vůči křesťanství. Dnes je evangelická fara do života městečka plně integrovaná. Lidé přicházejí ve velkém na dětská odpoledne, která se pořádají na Den Matek, úspěchy slaví místní organizace YMCA, kterou Jarda založil a léta táhne. Jezdí se na dětské tábory, na puťáky pro dospěláky, kamarádi z Ymky vystupují ve sboru při velikonoční nebo vánoční hře, ale až na několik opravdu málo výjimek zůstávají mimo sborové společenství. Městečko přijalo Jardu Pechara jako organizátora, rádce s počítači, kytarového hráče, ba dokonce jako vítaného vyučujícího biblických kroužků pro děti. Ale odstup vůči církvi zůstal.

Ty biblické kroužky, to je asi jedna z největších Jardových radostí. Konají se ve škole formou nepovinného předmětu. Jarda je pojímá jako nekonfesijní putování krajinou příběhů a lidských osudů. Rád uvádí jednu příhodu, která je typická pro údobí překonávání nedůvěry, a která mu docela pomohla při pozdějších rozhovorech s rodiči. V rámci dětského tábora se vydal se svěřenými dětmi na třeboňský zámek. Při prohlídce narazili na obraz s výjev z života Josefa, syna Jakoba. Průvodkyně malinko blábolila a Jarda ji požádal, zda by nemohla zarazit a dát na chvíli slovo některému z jeho žáků, aby si tak ověřil jeho znalosti. Hoch hovořil dlouho a slečna průvodkyně si snad téměř dělala poznámky. Takovouhle příhodou lze rodičům jistě demonstrovat, že znalost bible je něco, co patří ke kulturnímu dědictví, a naopak

neznalostí se člověk může trochu ztrapnit, byť třeba jen v roli průvodce.

O oddanosti žáků biblického kroužku jsme se s Martou přesvědčili již v květnu, když jsme se jeli poprvé do Strmilova podívat. Přicházeli jsme pěšky od Kunžaku, z opačné strany než leží evangelická fara, a vůbec jsme neměli tušení, kde ji hledat. Nějaký muž nám na dotaz odvětil, že on sem jezdí jen na víkend a vůbec neví, že tady nějaká fara je. V jeho blízkosti stál chlapec s kolem a ten nás, když jsme po neúspěšném dotazu vyrazili směrem, kam nás vedla naše intuice, dojel a ptal se nás, jestli nehledáme Jardu. Vysvětlil nám, že chodí na náboženství, že si mohli vybrat, zda budou chodit na katolické náboženství, nebo na Pechara, a on že teda chodí na Pechara. Evidentně byl se svou volbou spokojen a řekl nám o Jardovi docela dost pozitivních informací. Dovedl nás až na práh kostela. Bylo těsně před začátkem bohoslužeb a tak jsme ho zvali dále. V tu chvíli se v jeho hlase i mimoverbálních projevech něco změnilo. Byl celý nesvůj. Bylo jasné, že naše pozvání mu bylo nepřijemné, ale že ani nemí přesně formulovat proč. Odmítl do kostela jít s vysvětlením, že neví, o čem to je.

Na podrobnosti strmilovského působení v následujícím rozhovoru mnoho otázek není. Podmínky velkoměstského sboru jsou natolik jiné, že těžko lze uvažovat o přímé přenositelnosti metod práce. Velká část dotazů se týká jeho cesty k víře, rozhodnutí studovat bohosloví a rozhodování o farářské službě. Dotazů na teologické téma padlo hodně. Těžko se však z odpovědí vybírá. Jarda je totiž zastáncem dialektické metody rozhovoru. Když to trochu přeženu, tak uvedu, že leckdy vysekne poměrně tvrdě vyhraněné teologické stanovisko, aby pak dále vysvětloval, že v pastorační praxi z takových a takových důvodů jedná přesně naopak. V okamžiku rozhovoru, který sám má povahu smířování

protikladů, taková odpověď smysl dává a člověk rozumí tomu, že jde o odpověď poctivou a autentickou, která má především za úkol prostor k dialogu otvírat. Ovšem totéž psané černé na bílém může vyvolávat obavy a otazníky. Něco z nich v textu možná najdete, něco ne, a něčemu porozumíte až při osobním setkání.

Rozhovoru byla přítomna i Jardova manželka Lenka. Bylo to moc milé, když se občas

Brána: Jak to přišlo, že jsi se rozhodl studovat teologii?

Jarda: Díky jehovistům. Na gymplu jsem měl pozoruhodnou učitelku biologie, jmenovala se Lopraisová. Ta sice vykládala látku podle osnov, ale občas, když mluvila o věcech jako je evoluce, tak na závěr dodala „A mohlo by to být také jinak.“ To mě zajímalo, dráždilo, a chtěl jsem vědět, jak to myslí. A také musím přiznat, že se mi paní učitelka líbila. Byla vysoká a měla šedivé oči. Brzy ji ovšem přeložili a ztratil jsem s ní kontakt. Po letech jsem ji potkal v metru – to už jsem studoval evangelickou teologii. Ona jako jehovistka s tím těžko mohla souhlasit. Řekla mi, že je z toho smutná a připomněla mi biblický verš „Zadarmo jste přijali, zadarmo dejte.“ Tímto veršem jehovisté vysvětlují, proč je podle jejich názoru placená práce v církvi nesprávná.

Pro mne však bylo setkání s ní na střední škole zásadně důležité. Krátce předtím jsem byl zasvěcen do vyššího stupně transcendentální meditace. Studoval jsem učení Maharáši Maháš Jógy, který byl také takovým guru třeba i pro skupinu Beatles. To je on, pro kterého George Harrison složil skladbu *My sweet Lord*, ve které se opakuje ono známé *Hare, hare*.

Brána: On přijel tehdy do Prahy?

Jarda: To ne, jeho výklad se pouštěl z videokazet. Byli tady jeho žáci, kteří nás zasvěcovali. Já jsem tehdy přijal svou osobní mantru, kterou po celý život nesmím nikomu sdělit.

Brána: A z tohoto tě paní profesorka přivedla k jehovistům?

Jarda: Scházival jsem se s ní ve Stromovce. Vykládala mi tam o problematice malého a velkého stáda, tedy kdo a jak bude spasen, a o dalších zvláštnostech jehovistického učení.

Brána: To ti nabídla sama nebo tys ji oslovil?

Jarda: Zašel jsem jednou za ní do kabinetu a řekl jsem jí, že bych rád věděl, co tím míní, když říká, že by to mohlo být jinak. Mě tehdy všechny alternativy zajímaly. Cvičil jsem jógu a hodně jsem tomu propadl. Chodili jsme celá rodina do TJ Zora, která organizovala kurzy jógy. Byli to velice milí neagresivní lidé. Tatíček je ovšem dopaloval tím, když si vždy po meditaci zapálil cigaretu. Tvrdil, že nikdy jindy cigareta tak dobře nechutná jako po dechových cvičeních, které vyčistí plicní sklípky.

do Jardových odpovědí vložila a připomněla mi, jak věci byly. Lenka vystudovala především němčinu a dějepis, ale učení němčiny si na strmilovské škole moc neužije. Takže přibrála angličtinu, ke které si dodělala aprobaci. A podle potřeby učila občas i češtinu, matematiku, rodinnou výchovu a občanskou nauku.

Brána: Dá se říci, že jehovismus tě s jógou rozvedl?

Jarda: Ano, přijal jsem to, co mi říkala paní profesorka Lopraisová, že ty všeobíjmající nauky nemají smysl. Ona populární představa, že všichni kráčíme společně na kopec, na jehož vrcholu se sejdem – ať už jsme křesťané, šamanisti, budhisti, moslimové či satanisti, je mi dodnes velmi cizí. Takové ty východozápadní hybridy k ničemu rozumnému vést nemohou. To prostě nejde jen tak něco vyseknout z jedné tradice a přenést to do druhé.

Druhou věcí, kterou jsem si z toho prvotního setkání s křesťanstvím skrze jehovismus uchoval, je důraz na eschatologii. Nedočkávané očekávání druhého příchodu Páně. Když to přeženu, tak řeknu, že si připadám jako malověrný, když zahájím bohoslužby a zjistím, že předpokládám, že bohoslužby skončí dříve, než znovu přijde Kristus. Takhle jsem to ostatně už párkrát přímo z kazatelny říkal.

Další věcí, která mi zůstala, je rezervovaný postoj k učení o Trojici. Nikoliv ke Trojici, ale k učení o Trojici. Ta argumentace je příliš prosáklá filosofií 4. století a mám pochopení pro každého, komu přijde těžko stravitelná. Kdesi jsem slyšel, jak asijská křesťanská tvrdili, že se chtějí vyvarovat toho, aby museli projít stejnými spory jako Evropané v 16. a 17. století. To je něco podobného. Církev by měla dbát na to, aby nezůstávala zatížena učením, které vzešlo ze sporů, které dávno pominuly.

Brána: Jak hluboko jsi v jehovistickém společenství zapustil kořeny?

Jarda: Nikdy jsem nebyl v žádném společenství ani bohoslužebném shromáždění. Paní profesorka mi nosila Strážně věže a sám jsem sbíral a studoval různé další podobné materiály. V té době jsem začal chodit s Lenkou, takže jsem byl vystaven i vlivu jejího katolictví. Můj bratr Miloš v té době ovšem naopak nějak přestával docházet do Týna k Reinsbergovi a přešel do Braníka.

Brána: Takže do Braníka jsi začal docházet kvůli Milošovi?

Jarda: Nějaký vliv to mít mohlo, ale mně tehdy jehovisti, katolíci a evangelíci splyvali. Chtěl jsem vidět zblízka křesťanskou církev. Chtěl jsem vědět, co křesťané vlastně učí jinak než my transcendentálně meditující panteisté.

Brána: Jak na tebe Braník působil?

Jarda: Pro mne to bylo setkání především s mládeží Michala Vogla. To byla skvělá banda. Programově a principiálně liberální, která tolerovala naprosto cokoli, jenom se to nesmělo v ničem přibližovat charoušům (tj. *charismatikům*). Pro mne bylo moc důležité, že se o mne nikdo nestaral. Mohl jsem tam chodit a nemusel jsem tam mluvit. Kdyby na mě tehdy někdo vystartoval, obejmul mě a řekl „Bratře, chodíš s Pánem?“, tak bych asi rychle vycouval. Velmi mi tam vyhovovala atmosféra, že každý má právo na svůj názor, byť by byl sebevystřednější. Samozřejmě s tím, že musí tolerovat i podobně výstřední názory druhých, a také to, že ostatní s ním nesouhlasí. Například Mikuláš Vymětal tehdy asi nejsilněji prožíval své židovské období. Pamatuji si, jak vykládal, že Ježíš a Pavel byli největší zrádci židovské historie.

Brána: Tehdy jsi se rozhodl studovat na teologii?

Jarda: Ano. Chtěl jsem si v tom udělat jasno. Tehdy byla zrušena podmínka souhlasu sboru k přijetí na studium a já jsem toho využil. Neměl jsem vůbec v úmyslu se stát farářem. Byl to projev hledání, co vlastně ti křesťané chtějí, o co jim jde. Tak jsem to také otevřeně řekl při přijímacích zkouškách. To už jsem ale v Braníku procházel takovou hodně neobvyklou formou křesťanské přípravy. Moje povědomí o křesťanství zpočátku naráželo na naprostou předběžnou neznanost. Musel jsem vše budovat od nuly. Když jsem poprvé přišel za bratrem farářem Rejchrem s prosbou o křest, tak se mě zeptal, zda umím desatero. Po pravdě jsem odpověděl, že ne.

Vlastně jsem ani moc nevěděl, co to desatero je. Tak jsem se ho naučil a přišel se žádostí znova. Bratr farář mi jen řekl. A 23. žalm. Umíš? Samozřejmě, že jsem neměl o něm a jeho významu tušení. A tak to šlo dál. První otázka Heidelberského katechismu, a dále a dále, až z toho bylo půl roku. Dneska jsem za to vděčný. Jistě, své odůvodnění má i postoj „Hle, zde je voda, co brání, abych byl pokřtěn.“, ale já jsem si ten svůj katechumenát vychutnal.

Na fakultě, když jsme s Hellerem probírali praktickou znalost Písma, tak jsem na tom byl úplně jinak než ostatní. Pro mne byly všechny otázky stejně těžké. Nezáleželo na tom, zda se mě ptali na jméno Abrahamova syna nebo na obsah Ozeáš. Bibli jsem se vlastně učil znát až na odborných teologických přednáškách. A poslouchat Hellera byl zážitek.

Brána: Jak jsi to Lenko vnímala ty, svědkyně všech těchto zápasů?

Lenka: Někdy později jsem si říkala, zda to nebyla moje prohra jako římské katoličky. Jako taková jsem ho měla vlastně nasměrovat do své církve. Ale já jsem byla tak zamilovaná, že jsem jen s fascinací hleděla na to, s čím novým právě přišel. Prožívala jsem to s ním vždycky jako nový úžasný objev. Bylo mi hrozně sympatické, jak bral takové ty důležité životní otázky vážně. Spíše jsem obdivně a poslušně kráčela za ním, než abych prosazovala něco svého. Pamatuji si na ten zoufalý večer, kdy mi řekl, že se rozhodl jít na teologii. Teprve druhý den jsem se dozvěděla, že u evangelíků to neznamená celibát.

Brána: Kdy přišla chvíle, kdy jsi měl pocit, že tomu věříš?

Jarda: Já nevím. Při vstupu na fakultu ještě ne.

Lenka: Nemluvil jsi o Taizé. To bylo ale už před fakultou.

Jarda: To je pravda. V roce 1990 jsme spolu jeli do Taizé. To bylo hodně důležité.

Lenka: Pro mě to bylo důležité třeba i z toho důvodu, že jsem dříve neměla moc příležitostí vidět více křesťanů pohromadě. Bydleli jsme v Dobříši, ale na bohoslužby jsme jezdili kus cesty do Osova. Tatínek zažil hodně pronásledování. Komunisti rodinu připravili o velký majetek, a otec se bál ve svém bydlišti víru otevřeně praktikovat. V Osově jsme byli vždy sami s bráchou jako jediné děti. Najednou tady byly tři autobusy plné křesťanů a v Taizé jich bylo ještě více.

Jarda: Je pravda, že tehdy jsem se už jednoznačně profiloval jako evangelík. Vzpomínám si třeba, jak jsme přijížděli k Verdunu a já jsem věděl, že přijdou modlitby za mrtvé. Šel jsem dopředu, vzal si mikrofon a řekl, že pro mě jako evangelíka takové modlitby příliš přijatelné nejsou a poprosil jsem je o Modlitbu Páně za všechny živé a za to, aby se takové války už neopakovaly.

Jenomže něco být a něco brát vážně, to jsou různé věci. Profiloval jsem se jako evangelík, ale že bych si za tím výrazně stál, to ne. Kdybych potkal tehdy nějakého úžasného islámského myslitele, asi bych se vydal za ním.

Brána: Co se to teda na fakultě s tebou stalo? A kdy?

Jarda: Nevím, myslím, že jsem do toho vyznavačského křesťanství tak nějak přirozeně vplynul. Něco, co trvalo řádově měsíce, kdy jsem si uvědomoval, že to je ta cesta, po které chci jít celý život.

Brána: Setkal jsi se s nějakou osobností, která na tebe měla vliv?

Jarda: Se spolužákem Štěpánem Jančou, dnes farářem v Orlové, člověkem letničně až charismaticky orientovaným. Dneska se téměř nevidíme, a asi bychom si toho tolik povědět neuměli. Tehdy jsme spolu hráli na kytary na Karlově mostě a vybírali peníze na výstavbu střediska

„Betlém“ v Kloboukách. Každému, kdo přispěl, jsme za odměnu dali takový malý obrázek cihličky.

Štěpán je příkladný křesťan. Zaujalo mě, že si četl bibli, i když nemusel, tedy i tehdy, když neměl zrovna večer připravit nějaký program. Prostě si ji četl jen tak sám pro sebe.

Naše svatební cesta byla na tábor se Štěpánem Jančou, který se pořádal u nás na chalupě. To tatíček, když k tomu svolil, ještě netušil, čím bude jeho milovaná chaloupka muset projít. On Štěpán není žádný velký organizátor, a tak se na tom táboře přihodily různé věci. Například se nám ztratily děti. Část vedoucích je zoufale hledala a část se modlila, aby se našly. Já jsem udělal něco, co bych teoreticky nikdy nikomu nedoporučil. Náhodně jsem otevřel Písmo a tam četl *Jdi na jih směrem na Gázu na opuštěnou cestu*. Tak jsme šli na jih, a tam děti byly.

Lenka: Já nevím, zda bych řekla, že bych to nikomu nedoporučila. Člověk to nesmí brát jako automat. Ale je se kam podívat. Člověka hrozně ovlivňuje to, čemu se každodenně vystavuje. Vidím to na škole, jak velký to na děcka má vliv, když pořád s sebou tahají ta Bravička. Nemusíme očekávat, že nám bible vždycky napoví, co dělat. Ale je, kam se podívat.

Jarda: Líbí se mi, co říká C. S. Lewis. Totiž, že jsou i dobré zvyky. Třeba čistit si zuby. Není nič špatného na tom denně číst Písmo. Proč bychom se měli stydět za dobré zvyky?

Brána: Co tě na fakultě ovlivnilo nejvíce intelektuálně? Jsou nějakí autoři, ke kterým se hlásíš? Někjaký teologický systém, který Ti je nejbližší?

Jarda: Takový systém nemám. Naopak, mám rád, když je na stole několik tezí, které si vzájemně odporují. Každá z nich má svou logiku, má svůj pohled. A ty si můžeš vybrat. Na ČCE mě fascinuje, že se hlásí ke čtyřem různým vyznáním, které bere za své navzdory tomu, že ona se v některých bodech navzájem potírají a vyvracejí. Na fakultě mě nejvíce zaujaly předměty, kde ta mnohotvárnost postojů a výkladů nejvíce vystupuje do popředí. A tím byly církevní dějiny a církevní dogmatika. To jsou záležitosti, které mě zajímají dodnes.

Brána: Vzpomeneš si, kdy jsi se rozhodl pro farářskou službu?

Jarda: To muselo být tak ve třetáku.

Lenka: Myslím, že to byl už druhák, kdy jsi zažádal o zapsání do seznamu bohoslovců.

Jarda: To máš asi pravdu. A tehdy také začala má anabáze s katolickou manželkou. Po určitých nepříjemných zkušenostech vydal v minulosti synod rozhodnutí, že evangeličtí faráři katolické manželky mít nesmějí. Bylo to ovšem přijato na neveřejném zasedání a prakticky nebylo možné se dostat k písemné formě toho rozhodnutí. Všichni o něm věděli a všichni se na něj odvolávali, ale vlastně ani přesně nevěděli, na co že se to odvolávají. Pokoušeli jsme se to příslušně rozhodnutí změnit standardní cestou přes sbor a seniorát, ale vždycky se to na nějaké nižší úrovni zadrhlo. Nakonec se to podařilo Janu Chlebounovi přednést přímo na synodu, neboť je nějaké ustanovení, které takový postup umožňuje, ovšem výhradně jen zástupcům mládeže a fakulty. Takže na návrh mládeže bylo příslušné ustanovení staženo.

Brána: A co takové věci jako revers?

Jarda: Měli jsme standardní katolickou svatbu. Děti jsou katolicky pokřtěny. Markéta i Klára řeší, zda mají být konfirmovány nebo jít k prvnímu přijímání. Ve svých sedmnácti to Markéta pochopitelně řeší s větší naléhavostí než Klára, které je čtrnáct.

Lenka: Pro mě je velkou úlevou postoj mého zpovědníka, který mi řekl, že podmínku pravidelné účasti na bohoslužbách mám vyřešenou tím, že se účastním bohoslužeb evangelických. Jsem moc ráda, že tady nejsou nějaké těžké konfesijní problémy, které bych musela řešit. Pro některé

lidi ve Strmilově je velice pozitivním svědectvím, že ekumenické manželství vůbec lze úspěšně praktikovat.

Jarda: Současný katolický strmilovský farář není příliš naladěn ke spolupráci s evangelíky. To naše manželství je i trochu argument pro lidi, že jeho pozice není jediný možný přístup.

Lenka: Kdyby mě někdo opravdu nutil k přestupu do ČCE, tak bych to asi nakonec udělala, ale jsem ráda, že takovému nátlaku vystavena nejsem.

Jarda: Ona se ta situace v katolické církvi hodně proměňuje. Dnes se především řeší otázka stability rodiny. Z pastoračního hlediska je to hledisko převažující – setkal jsem se s formulací, že „Svatost manželství je nad patero církevních příkázání.“ Oni si skutečně už dovedou stát za tím, že katolický partner může prakticky ve všem ustoupit, cítí-li to jako nutné pro zachování vztahu. Ty staré problémy a postoje už většinou nemají žádnou váhu.

Brána: Co se tady s vámi ve Strmilově stalo? Dovedl bys to Jardo nějak formulovat, v čem se změnilo tvoje očekávání, co jsou potřeby církve, a jaká je v tom tvoje úloha?

Jarda: Přišel jsem z fakulty nadšen a natěšen z Filipiho přednášek, jak budu pracovat s jednotlivými generacemi ve sboru, vést biblické, mládež, děti, navštěvovat lidi na okraji sboru, a tak. Z toho všeho se ve Strmilově jakž takž daří pouze biblické hodiny. Mám ve škole biblický kroužek, a to je úžasná věc, ale ten je soustředěn spíše na přijetí křesťanství na takové předběžné rovině přiběhu, dějin a umění, než na vyučování o víře. Jinak to zde nejde. Stále více zjišťuji, jak velkou hodnotu má společenství jako celek. To jsem docenil asi až jako farář. A i když zvu na biblický kroužek, tak je důležitou částí mého pozvání informace, že je tam bezva parta. Sbor by měl zvát jako celek, jako společenství. Teprve společenství vytváří takové aktivity, které ostatní skutečně zasáhnou.

S malým úspěchem jsem se naopak setkal, když jsem lidi navštěvoval individuálně. Tento sbor má nějakých sto padesát, sto osmdesát členů. Tak dvě třetiny z nich jsem navštívil osobně. Nesu třeba vánoční dopis a volám od branky, že jsem evangelický farář. „Co, farář?“

A máte dopis? No tak ho hodte do schránky!“ Načež se dveře zavrou. Přitom ten počet matrikových členů zhruba odpovídá výsledkům při sčítání lidu. Být evangelíkem ovšem zde pro mnoho lidí především znamená mít zaplacený hrob na evangelickém hřbitově. Na otázky financování hřbitova slyší. To je často ale jediné, o čem jsou ochotni se s farářem bavit.

Brána: Kdo jsou tady tvoji spolupracovníci?

Jarda: Jsou to křesťané i nekřesťané. Jeden z mála lidí, které jsem mohl pokřtít, je Lenka Vlková. Dnes kvůli zaměstnání už ve Strmilově nebydlí, ale přesto po internetu vede obětavě dál agendu Ymky i sborové účetnictví. Mám tady takovou skupinku věrných, kteří paradoxně jsou z menší části katolíci, z větší ateisté, se kterými jsem se sblížil na řadě mládežnických akcí. Na ty se mohu spolehnout, že přijdou a pomohou, když to naléhavě potřebuji. A také vystupují v kostele třeba při velikonoční hře.

Brána: Byl bys schopen říci svou představu o fungování sboru?

Jarda: Uvědomuji si, že můj problém, a na tom budu muset pracovat, je malá schopnost delegovat pravomoci. Ve Strmilově se staršovstvo formálně schází jen tak 3-4krát do roka. Většinu věcí domluvíme neformálně po bohoslužbách. Určitě není třeba zbytečně schůzovat, ale přesto tady asi nějakou chybu dělám. Sbor je záležitostí společenství, které musí být pojeno vědomím, že je na společné cestě a něco společného dává.

Brána: Kam se řadíš jako teolog, na co kladeš největší důraz?

Jarda: Jako teolog jsem liberál, neboť pro mě je nejdůležitějším důrazem, že jsme byli povoláni ke svobodě. Cokoliv, co by nás chtělo z této svobody vyvázat, nemá nárok. Jsme svobodní i sami před sebou. Nemusím sám sobě sloužit. Profesor Heller říkával: „Křesťan je svobodný před každou předposlední autoritou!“

Ve Strmilově je pořád silná tradice Snahy (*to byla leckde vlivná meziválečná a poválečná evangelická organizace s probuzeneckými a pietistickými důrazy*). Pořád narážím na spoustu odsuzování, že někdo něco dělá špatně, má nevhodné názory, a tak. Souvisí s tím i vztah k Večeři Páně. Před mnoha lety bratr farář Matějka nad kalichem pronášel slova o tom, že kdo by ho pil nehodně, jako by se jedu napil. Jeho následovník, dnes profesor Balabán, to zde neměl lehké, z celé řady důvodů. Ulevoval si do sborové kroniky, do té mu nikdo nemluvil. Našel jsem tam zápis „Oproti svému předchůdci i názoru staršovstva jsem se snažil razit zásadu, že Večeře Páně je hostina pro hříšníky.“

Jedna věc je svoboda, druhá jsou ovšem její důsledky. Adam a Eva nedohlédli na důsledky svých činů. My ale máme vědět, co je dobré a zlé. Svoboda může skončit docela špatně, ale je to daň, kterou bychom měli být ochotni zaplatit. Kdyby to Hospodin nechtěl riskovat, tak by tam toho hada nenechal.

Brána: Ale vždyť v tom příběhu Hospodin před stromem poznání Adama a Evu varuje.

Jarda: To je pravda, tohle je k tomu potřeba ještě promyslet.

Brána: Jak vnímáš pravdu Písem?

Jarda: Souhlasím s tím, že příběh nemusí být historický, aby byl pravdivý. Jeho pravdivost je skryta v něčem jiném než v odpovědi na otázku, jak to bylo doopravdy. Jsem přesvědčen o historičnosti Ježíšova zmrtvýchvstání, ale současně se hlásím k Součkově formulaci, že prázdný hrob není určen k fotografování. Netrápí mě, jak se jmenoval Ježíšův dědeček, čímž mám na mysli otázku, který z obou Ježíšových rodokmenů je pravý a zda je lze harmonizovat. Ale na druhou stranu bych nerad dopadl jako Bultmann, který v zmrtvýchvstání věřil, ale nedokázal tuto víru předat svým žákům. Předat lze totiž metodu, což byla v jeho případě ta slavná demytologizace, ale už méně víru, která spočívá v setkání.

Všichni velcí teologové byli svým způsobem právníci. Věci dotahovali do důsledků, až se jim podařily ty všelijak vyvážené komplikované formulace. Já se proti tomu hlásím k odvaze být milosrdně nedůsledný. Raději věci nechám otevřené, než abych je nemilosrdně tlačil k absurdnímu limitnímu případu. Teze, že Bible je Slovo Boží, se jistě dá přijmout. Ale jen do té doby než se toho chopí právník. Podobně mohu přijmout, že ve Večeři Páně je přítomno Tělo Kristovo, které se za nás vydává. Ale otázky po proměňování (transsubstanciaci) odmítám. Nenechám si jimi zkazit radost z prožívání této přítomnosti.

Vím, že okolí nás tlačí právě do těchto zkratkovitých paušálních postojů. Jednou jsem napsal takovou myslím docela povedenou úvahu o povaze vánoc do místních novin. Titulek jsem ovšem ovlivnit nemohl. Vyšlo to pod názvem „Strmilovský farář půst držet nebude, prase nevidí“. Takovýmto posunům se vyhnout nelze, je nutno s nimi počítat a trpělivě jim čelit.

Brána: Jsou nějaké aktivity, které bys třeba v Braníku chtěl zavést?

Jarda: Strašně se těším právě na ty standardní činnosti. Proč bych měl zavádět zvěstování při paraglidingu, když bych mohl mít obyčejné biblické, děti, mládež. Farář by neměl pořád něco vymýšlet.

Lenka: Ale třeba ty motorkářské bohoslužby se moc povedly.

Jarda: To je pravda. To byla taková misijní akce. Po normálních bohoslužbách jsme měli bohoslužby pro motorkáře. Stálo tady 36 motorek. V kostele najednou byli lidé, kteří by tam jinak nepřišli. Pro mě byl silný zážitek, že oni sklopili hlavu, když jsem se modlil. Oni se nemodlili, ale respektovali, že já se modlím. Něco prožívali, a to co prožívali, bylo důležité. Náboženský prožitek není sprosté slovo. V tom naše církev udělala spoustu chyb a bude se z toho dlouho a obtížně dostávat. V tomhle bodě liberál nejsem.

Kdysi, když jsem si pro sebe samotného formuloval, o co mi jde, tak tam hrálo podstatnou roli to, abych pomáhal proměně obrazu církve v myšlení lidí. Každý člověk ve Strmilově by měl být schopen potvrdit, že díky církvi prožil něco pozitivního. Tábory, cyklistické výlety, paintball s biblickými motivy, koncerty, rozhovory, je toho celá řada. Církev má představovat nabídku, ne poptávku. Mám tady přátele, kteří jsou spokojeni se svým zaměstnáním, mají pěkné rodiny, nestarají se o politiku, a žádný červíček pochybností o svém životě v nich nehodlá. Nedovedu si představit, že bych jim já měl jejich život zpochybňovat. To, co chci, je ukázat jim, že tady je ještě něco dalšího, něco, o čem neměli dosud tušení. Nechci jim vnucovat existenciální potíže, které nemají. Chci jim přinést něco nového.

Brána: To zní moc hezky.

Jarda: Nevím ale, zda to doopravdy funguje.

Lenka: Myslím, že to funguje.

Jarda: Někdy to tak je. Když přijde do kostela otec kluka, kterému se dlouho posmíval, že je svíčkova bába. Když přijdou lidé, které můj předchůdce vypudil, protože si zadali s komunisty. To jsou chvíle, kdy opravdu cítím, že se něco prolomilo.

Za Bránu se ptal Aleš Drápal

STARŠOVSTVO 13.10.2008

Přítomni: Bruncko, Černá, Čierná, Drápalová, Hoznauer, Kolářová, Kučerová, Novotný, Nývltová, Plhák, Rejchrt, Zvánovcová, Žilková; Host: Pechar Jaroslav

Omluveni: Branyik, Holý, Kučera, Šubrtová

Schůzi (v 18,30) zahájil kurátor sboru přivítáním milého hosta a všech přítomných. Následoval biblický úvod br. faráře Jaroslava Pechara se zamyšlením nad textem Mt 9. 36 a násl. a písněmi 690 a 360.

Hlavním bodem programu schůze byl rozhovor s br. Pecharem, kandidátem na faráře sboru. Téměř dvě hodiny trvající rozhovor, který zejména navázal na rozhovor br. Pechara s br. Drápalem pro sborový časopis Brána, ukázal vzájemné představy o práci budoucího faráře sboru a jeho součinnosti se staršovstvem. Po skončení diskuse byl br. Pechar v tajné volbě vybrán za kandidáta, který se představí sboru službou výkladu Božího Slova v neděli 9. 11. a následným rozhovorem s přítomnými členy sboru. Předpokládaný termín volebního sborového shromáždění je neděle 23. 11. 2008.

Návazně byl společně projednán a odsouhlasen text veškerých ujednání vztahujících se k výkonu faráře sboru: návrh povolací listiny, závazné prohlášení k zajištění bytu, návrh na ostatní ujednání o příspěvcích souvisejících s užíváním bytu a telefonu a poskytováním

cestovních náhrad při použití vlastního motorového vozidla. Tyto dokumenty byly řádně podepsány kurátorem a kazatelem.

Staršovstvo pověřilo kurátora, aby kandidaturu br. Pechara na faráře sboru projednal se synodní radou prostřednictvím seniora pražského seniorátu.

Schůze byla zakončena ve 21,45 společnou modlitbou Páně.

Zapsal: Novotný

TEST

Jarmila a Jan Chadimovi poslali následující dotazník:

Vlastnosti, které je třeba zohlednit, při výběru faráře:

		A) ano	B) ne	C) možná
1)	Farář nesmí sahat na děti.			
2)	Farář musí mít v pietní účtě poslední věci člověka.			
3)	Farář musí zachovávat obvyklé náboženské zvyky.			
4)	Farář nesmí pobuřovat.			
5)	Farář musí vždy laskavě přinášet smír.			
6)	Farář musí zachovávat subordinaci v příbuzenských vztazích.			
7)	Farář se nesmí přátelit s kolaboranty a tuneláři kteréhokoli režimu.			
8)	Farář má mít vždy čas na lidi.			
9)	Farář nemůže mít velmi osobní vztah s lidmi nevalné pověsti.			
10)	Farář se musí vyhraňovat vůči učení jiných společenství než vlastního sboru.			
11)	Farář musí každému vše laskavě vysvětlovat.			
12)	Farář musí důsledně podporovat abstinenci.			

Správné odpovědi naleznete na str.15

ŠKRTNĚTE MĚ ZE SEZNAMU!

Vrchnost církevní usoudila, že od teď každý evangelík smí být členem jen jednoho sboru. Tak dávám přednost maličkému venkovskému sboru v Moravči na Českomoravské vysočině, kam s manželkou chodíváme od jara do podzimu, kde taky trochu sloužíme (kázání, nedělka) a kam se teď postupně stěhujeme na penzi, ostatně tam poblíž máme čtyři malá vnou-

čata. V Moravči je to stejně fajn jako v Bráníku, i když jiným způsobem. A docela napínavé, protože minulou neděli na-stoupil nový šumný farář, rovnou z vikariátu...

Za mnoho je třeba poděkovat. Bratru faráři Rejchrtovi za jeho kázání a celou krásnou práci při bohoslužbách, za křest jedné z našich vnuček (osmiletá pokřtěna

na svoji víru), za jeho písně – a snad nejvíc za jeho jedinečné vánoční hry, které byly po řadu let vrcholem církevního roku pro ty vnučky a skrze ně i pro nás prarodiče. Abych nezapomněl – ne na posledním místě také za jeho službu zpovědní, kterou ostatně doporučuji všem.

Za jedinečnou zkušenost setkání s charismatickým hnutím vděčím branickým domácím skupinkám, do kterých jsem chodil rád a z nichž s jednou bych chtěl zůstat aspoň v občasném kontaktu. Na skupinkách oceňuji především sdílení a vzájemné přímluvy, ze kterých roste zcela zvláštní druh přátelské blízkosti, vzájemného přijímání a povzbuzování. Nesedne to každému, ale kdo neokusil, dělá možná chybu. Celé řadě sester a bratří bych chtěl

poděkovat za službu v nedělcích, při muzice varhanní i jiné, při kázáních, s tábory, ve staršovstvu, s Bránou, s málo zajímavým úřadováním, bez kterého by to taky nešlo, dokonce i s bojovou obranou kostela před vandaly, které jsem byl jednou svědkem. Kdybych jmenoval, určitě bych na někoho zapomněl, nehledě k tomu, že by to zabralo moc místa.

Povahu mám hranatou a neskladnou, spouště lidí ve sboru jsem za těch dvacet let ublížil, když jsem jim „šlápl na kuří oko“, možná i hůř, když jsem v něčem zklamal, někoho zmátl, nad někoho se povyšoval a co všechno ještě... Prosím, odpusťte! Sám necítím hořkost k nikomu, jen vděčnost a radost.

Pavel Řičan

OHLÉDNUTÍ ZA LETNÍMI AKCEMI

V neděli 12. října se konalo každoročně se opakující, mnohými s netrpělivostí očekávané a jinými na jejich škodu opomíjené OHLÉDNUTÍ. Ohlédnutí za tím, co jsme prožili společně s dalšími členy sboru někde jinde než v kostele. Všechny ty tábory, víkendovky, výlety si vyžádaly dlouhé týdny přípravných prací. Potěšující je, že ta práce nebyla marná. Mnohé účastníky budou vzpomínky na to, co prožili, provázet po celý život. Někoho rozhovory u táborového ohně nasměrují jinam, než se původně chtěl vydat.

Shlédli jsme mnoho obrázků z akcí nazvaných Balt, Bezděz, Křivoklát, Malý tábor, Pecka, Piráti, Sborová dovolená, Velikonoční voda, Vodička, Vůz. Viděli jsme profesionálně sestříhané videonahrávky, na kterých obyčejné závody, doplněné podmanivou hudbou, se změnilly na strhující bitvu, jízda v peřejích nebo stoupaní do hor v boj o přežití.

Odpoledne jsme se mohli vrátit do dětských let a sledovat pohádku, kterou předváděli účastníci „Vozu“, tak jako několikrát předtím na zastávkách při svém letním putování.

Díky!

RČ

20. září 2008 se v našem kostele
konala svatba

**Alžběty Pincové
a Davida Slabého**

TURISTÉ

Zveme vás na výlet v neděli 26. října
trasa Jevany - Louňovice (cca 7 km).
odchod od kostela v 11,30 (bus 192 v 11,40).

90. VÝROČÍ VZNIKU ČCE

Oslavy v Praze se konají 21. – 23. listopadu:

pátek 21. listopadu

9.00 – 16.00 Mezinárodní sympozium – ETF UK „Bible v rukou lidu“
19.30 Hudebně- kulturní program v Betlémské kapli

sobota 22. listopadu

10.00 Zahajovací pobožnost
10.20 Přednáškový program: **Svobodně a beze strachu**
12.15 Hudební vystoupení – Salvátorský pěvecký sbor
13.30 Smíšený farářský sbor – zpěv
13.40 Panelová diskuse – Identita českého evangelíka
15.30 Zpívání s dětmi
16.30 Slavnostní bohoslužby s večeří Páně
19.30 Koncertní program: Te Deum

neděle 23. listopadu

celý den bohoslužby ve farních sborech ČCE

Správné odpovědi k testu na str. 13

1	2	3	4	5	6
Lk18,15-17	Mt8,22	Mt12,1-8	Mt21,12	Mt10,34	Mt10,35-37
7	8	9	10	11	12
Lk19,1-7	Lk5,16	Mt15,21-26	Mk9,39	Mk4,12	J2,5-11

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:00
**Setkání předškolních
děti a prvňáčků (i s maminkami)**

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrta
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Mt 9,36 – 10,8	2
Oznámení	4
Rozhovor s J. Pecharem	5
Staršovstvo	12
Test	13
Škrtněte si mě ze seznamu	13
Ohlédnutí za letními akcemi	14
Svatba	15
Turisté	15
90. výročí vzniku ČCE	9
Poslední stránka	12

Verš na říjen

Kde jitro nastává i kde se snáší ve-
čer, všechno naplňuješ plesem.
Žalm 65,9

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XIV. ročník, číslo 10 – říjen 2008

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na
disketě, nebo pošlete mailem na adresu
mścerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Autorem fotografie na obálce je Klára Mazná